

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

772 **BESLUIT** van 22 december 1972, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 52 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (voorkoming of beperking van samenloop van uitkering ingevolge die wet met uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid).

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 1 november 1972, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afd. W.V., no. 54993;

Gelet op artikel 52 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering;

De Sociaal-Economische Raad gehoord (advies van 19 november 1971);

De Raad van State gehoord (advies van 15 november 1972, No. 19);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 18 december 1972, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afd. W.V., no. 55.493;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. 1. Bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering met één of meer van de navolgende ingevolge de sociale wetgeving van één of meer andere Mogendheden toegekende uitkeringen:

- a. uitkering wegens arbeidsongeschiktheid;
- b. wezenuitkering;

c. ouderdomsuitkering, dan wel enige andere uitkering, welke in verband met het bereikt hebben van een bepaalde leeftijd is toegekend, wordt de arbeidsongeschiktheidsuitkering slechts uitbetaald, indien en voor zover deze het totale bedrag van de onder a t/m c bedoelde uitkeringen overtreft.

2. Bij de toepassing van het bepaalde in het vorige lid wordt met een in dat lid onder a bedoelde uitkering slechts rekening gehouden, indien en voor zover deze is verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid als de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Artikel 2. 1. Ten aanzien van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, welke met toepassing van artikel 17 van die wet is toegekend, dan wel wegens toegenomen arbeidsongeschiktheid is herzien, geldt het bepaalde in artikel 1, behoudens de in de volgende leden van dit artikel opgenomen bijzondere bepalingen.

2. Bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, welke met toepassing van artikel 17 van die wet is toegekend, met een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, volgens welke het bedrag van de uitkering onafhankelijk is van de duur van de verzekering of de arbeidsverhouding, wordt de arbeidsongeschiktheidsuitkering, voor zover deze is verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid, niet uitbetaald.

3. Indien een met toepassing van artikel 17 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering toegekende arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens toegenomen arbeidsongeschiktheid is herzien – ongeacht of ook die herziening geschiedde met toepassing van artikel 17 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering – wordt, bij samenloop met een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, als bedoeld in het vorige lid, de verhoging van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, voor zover deze is verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid als waarvoor die andere uitkering wordt verleend, evenmin uitbetaald.

4. Indien een arbeidsongeschiktheidsuitkering, toegekend ingevolge de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering, dan wel een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, welke zonder toepassing van artikel 17 van die wet werd toegekend, met toepassing van laatstgenoemd artikel wegens toegenomen arbeidsongeschiktheid is herzien, wordt, bij samenloop met een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, als bedoeld in de beide voorgaande leden, de verhoging van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, voor zover deze is verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid als waarvoor die andere uitkering wordt verleend, niet uitbetaald.

Artikel 3. 1. Bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, welke is toegekend op grond of mede op grond van het bepaalde in artikel 3 of artikel 4 van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering, doch zonder toepassing van artikel 12 dier wet, met één of meer vóór de dag van ingang van de arbeidsongeschiktheidsuitkering ingegane weduwenuitkeringen ingevolge de sociale wetgeving van een of meer andere Mogendheden, wordt de arbeidsongeschiktheidsuitkering slechts uitbetaald, indien en voor zover deze het bedrag van de weduwenuitkering of weduwenuitkeringen als hiervoor bedoeld, overtreft.

2. Indien zowel het bepaalde in artikel 1, als het bepaalde in het vorige lid van toepassing is, wordt voor de toepassing van het bepaalde in het vorige lid als arbeidsongeschiktheidsuitkering aangemerkt het overeenkomstig het bepaalde in artikel 1 vastgestelde uit te betalen bedrag van die uitkering.

Artikel 4. 1. Indien ingevolge de voorgaande artikelen bij de vaststelling van het bedrag van de uit te betalen arbeidsongeschiktheidsuitkering twee of meer uitkeringen ingevolge de sociale wetgeving van een of meer andere Mogendheden in aanmerking moeten worden genomen, welke reeds onderling onderhevig zijn aan de werking van anticumulatiebepalingen, wordt als bedrag van de betrokken uitkeringen in aanmerking genomen het bedrag dat is vastgesteld na toepassing van de vorenbedoelde anticumulatiebepalingen.

2. Indien enerzijds een uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid ingevolge de voorgaande artikelen van dit besluit leidt tot een vermindering van het uit te betalen bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, en anderzijds de eerstbedoelde uitkering krachtens de nationale wetgeving van die andere Mogendheid, al dan niet met toepassing van enige bepaling van een voor die andere Mogendheid en Nederland geldende internationale regeling inzake sociale zekerheid, moet worden verminderd of geschorst wegens de samenloop met de arbeidsongeschiktheidsuitkering, wordt de vermindering van de uitbetaling van de arbeidsongeschiktheidsuitkering te dier zake gesteld op de helft van het bedrag, dat ingevolge dit besluit als vermindering zou zijn vastgesteld wegens samenloop met die uitkering, wanneer deze niet ver-

minderd of geschorst zou zijn wegens samenloop met de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

3. Indien ter zake van de samenloop met een uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid zowel het bepaalde in het eerste lid, als het bepaalde in het tweede lid van toepassing is, wordt voor de toepassing van het tweede lid de eerstgenoemde uitkering in aanmerking genomen voor hetzelfde bedrag, als waarvoor die uitkering in aanmerking zou moeten worden genomen als alleen het bepaalde in het eerste lid van toepassing was.

4. a. Indien het bepaalde in de voorgaande leden van toepassing is ten aanzien van reeds voor de datum van inwerking-treden van dit besluit ingegane uitkeringen, wordt de uitbetaling van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, welke is toegekend op grond of mede op grond van het bepaalde in artikel 3 of artikel 4 van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering, niet verder beperkt dan tot het bedrag, dat onmiddellijk voorafgaande aan die datum aan arbeidsongeschiktheidsuitkering werd uitbetaald.

b. Het bepaalde onder a geldt slechts, indien en zolang de arbeidsongeschiktheid in de zin van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering niet is afgenomen en geen uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, die ingevolge de bepalingen van dit besluit leidt tot vermindering van het bedrag van de uit te betalen arbeidsongeschiktheidsuitkering, wordt toegekend of, om andere reden dan aanpassing aan het loon- en/of prijspeil, wordt verhoogd.

Artikel 5. Bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, welke is toegekend op grond of mede op grond van het bepaalde in artikel 3 van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering met een of meer uitkeringen als bedoeld in artikel 1 onder a en/of een of meer uitkeringen als bedoeld in artikel 3, wordt, zolang de arbeidsongeschiktheid niet is afgenomen, de uitbetaling van de arbeidsongeschiktheidsuitkering ter zake van die samenloop niet verder beperkt dan tot het bedrag, waarop de betrokkene laatstelijk aan invaliditeitsrente ingevolge de Invaliditeitswet en bijslag ingevolge de Interimwet invaliditeitsrentetrekking aanspraak had.

Artikel 6. 1. Wanneer krachtens een internationale regeling inzake sociale zekerheid overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering een - hierna als prorata arbeidsongeschiktheidsuitkering aan te duiden - arbeidsongeschiktheidsuitkering is toegekend, waarvan het bedrag is bepaald naar de verhouding tussen enerzijds de duur van de Nederlandse verzekering en anderzijds de totale duur van

a. de tijdvakken van Nederlandse verzekering en

b. de tijdvakken van verzekering of arbeid, vervuld ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid of van andere Mogendheden,

geldt het bepaalde in de volgende leden.

2. Op een in het vorige lid bedoelde prorata arbeidsongeschiktheidsuitkering zijn, met inachtneming van het bepaalde in het volgende lid, de bepalingen van dit besluit slechts van toepassing ter zake van samenloop met uitkeringen ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, die niet worden verleend in het kader van de invaliditeitsverzekering en waarvan het bedrag is berekend onafhankelijk van de duur van de verzekering of de arbeidsverhouding.

3. Wanneer bij de vaststelling van het uit te betalen bedrag van de prorata arbeidsongeschiktheidsuitkering een vermindering ingevolge de bepalingen van de voorgaande artikelen moet worden toegepast, wordt het in mindering te brengen bedrag aldus berekend, dat het bedrag dat ingevolge de voorgaande artikelen ter zake van de samenloop met de in het vo-

rige lid bedoelde uitkeringen daartoe in aanmerking zou zijn genomen als de arbeidsongeschiktheidsuitkering niet op prorata-basis zou zijn toegekend, vermenigvuldigd wordt met hetzelfde verhoudingsgetal, dat aan de berekening van de prorata arbeidsongeschiktheidsuitkering ten grondslag ligt.

Artikel 7. 1. Wanneer een periodieke uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid, welke van invloed was op de hoogte van het overeenkomstig de voorgaande artikelen tot uitbetaling komende bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, is afgekocht, blijft het bedrag van de uit te betalen arbeidsongeschiktheidsuitkering vastgesteld, alsof de eerstbedoelde uitkering niet was afgekocht. Na de beëindiging van de periodieke uitkering wordt de betrokkene geacht uit hoofde van de ontvangen afkoopsom een periodieke uitkering te ontvangen ter hoogte van de periodieke uitkering, die laatstelijk voor die beëindiging werd genoten.

2. Indien aan de berekening van een in het vorige lid bedoelde afkoopsom een ander bedrag aan periodieke uitkering ten grondslag is gelegd dan laatstelijk voor de beëindiging van die uitkering werd genoten, en het verschil niet uitsluitend een gevolg is van een aanpassing aan het loon- en/of prijspeil, wordt voor de vaststelling van het bedrag van de na de beëindiging van de periodieke uitkering uit te betalen arbeidsongeschiktheidsuitkering, in afwijking van het bepaalde in het vorige lid, de betrokkene geacht uit hoofde van de ontvangen afkoopsom een periodieke uitkering te ontvangen ter hoogte van het bedrag, dat aan de berekening van die afkoopsom ten grondslag is gelegd.

3. Indien, na toepassing van een van de voorgaande leden van dit artikel, het uit te betalen bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering moet worden herberekend, wordt het overeenkomstig de voorgaande leden vastgestelde in mindering te brengen bedrag aangepast overeenkomstig de percentages waarmee de arbeidsongeschiktheidsuitkering sedert de beëindiging van de periodieke uitkering werd herzien ingevolge artikel 15 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering.

Artikel 8. 1. De bij toepassing van de voorgaande artikelen noodzakelijke omrekening van de uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid in de Nederlandse muntsoort geschiedt, voor zoveel het betreft een Mogendheid, die bij het Internationaal Monetair Fonds is aangesloten, volgens de door dit fonds aanvaarde koers, zoals deze geldt op de datum, met ingang waarvan het uit te betalen bedrag wordt vastgesteld, en voor zoveel het betreft een niet bij dat fonds aangesloten Mogendheid, volgens het gemiddelde van de uiterste bied- en laadkoers op bovenbedoelde datum.

2. Een wijziging van de in het eerste lid bedoelde koersen beïnvloedt het op grond van de voorgaande artikelen en artikel 9 tot uitbetaling komende bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering niet, met dien verstande, dat bij herziening van het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, anders dan ingevolge artikel 15 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering of bij wijziging van het tot uitbetaling komende bedrag als gevolg van de toepassing van de voorgaande artikelen, rekening wordt gehouden met de wisselkoers, zoals deze geldt op de datum met ingang waarvan de uitkering, respectievelijk het tot uitbetaling komende bedrag van die uitkering, wordt herzien.

Artikel 9. Voor zoveel nodig in afwijking van het bepaalde in de voorgaande artikelen wordt:

a. in geval van een herziening van de daglonen, bedoeld in artikel 15 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, het laatstelijk voor de ingangsdatum van die herziening tot uitbetaling komende bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering herzien met inachtneming van hetzelfde percentage als waarmee de daglonen worden herzien;

b. in geval van een herziening van het bedrag van de uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid als gevolg van een wijziging van het loon- en/of prijspeil geen wijziging gebracht in het laatstelijk voor de ingangsdatum van die herziening tot uitbetaling komende bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Artikel 10. Ons besluit van 30 augustus 1967 (*Stb.* 452) tot vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 52 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering wordt ingetrokken.

Artikel 11. Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste dag van de maand na de datum van uitgifte van het *Staatsblad*, waarin het wordt geplaatst, met dien verstande, dat artikel 8 terugwerkt tot 1 oktober 1969 en artikel 9 tot 1 december 1969.

Onze Minister van Sociale Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 22 december 1972.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
RIETKERK.

Uitgegeven de dertigste januari 1971.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

TOELICHTING

Algemeen

Bij Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, werd vastgesteld een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 52 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (W.A.O.), regelende de voorkoming of beperking van samenloop van uitkering ingevolge genoemde wet met uitkering ingevolge de sociale wetgeving van een andere Mogendheid.

Uit de door de uitvoeringsorganen der sociale verzekering in de praktijk opgedane ervaringen is gebleken, dat deze algemene maatregel van bestuur op een aantal in hoofdzaak technische punten minder goed hanteerbaar was, dan wel bepaalde lacunes vertoonde.

Overeenkomstig een door de Sociale Verzekeringsraad uitgebracht advies, is een nieuw besluit tot stand gebracht, waarover de Sociaal-Economische Raad werd gehoord.

Ad artikel 1. Op grond van artikel 1 van het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, diende bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de W.A.O. met een of meer buitenlandse uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid, van de W.A.O.-uitkering, voor zover deze was verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid, een zodanig deel te worden uitbetaald als overeenkwam met de verhouding van de duur van de verzekering in Nederland tot de totale duur van de verzekering in de betrokken landen.

Deze prorateringsregeling leed uitzondering in de gevallen, bedoeld in de artikelen 3 en 4, tweede lid, van genoemd besluit. Artikel 3 had betrekking op samenloop van W.A.O.-uitkering met een of meer buitenlandse wezenuitkeringen of ouderdomsuitkeringen dan wel enige andere buitenlandse uitkering, welke in verband met het bereikt hebben van een bepaalde leeftijd was toegekend.

Ingevolge de in deze bepaling opgenomen kortingsregeling werd, in afwijking van het bepaalde in artikel 1, de buitenlandse uitkering op de W.A.O.-uitkering in mindering gebracht. Een zelfde kortingsregeling bevatte artikel 4, tweede lid, waarin de samenloop was geregeld van een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de artikelen 3 of 4 van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering met een buitenlandse arbeidsongeschiktheidsuitkering of een buitenlandse weduwenuitkering.

In de praktijk is gebleken, dat ook de prorateringsregeling, welke was neergelegd in artikel 1, als gevolg van de werking van het derde lid van dat artikel in feite veelal in een aftrekregeling resulteerde. Bedoeld derde lid schreef n.l. voor, dat het pro rata berekende W.A.O.-bedrag moest worden aangevuld tot het verschil tussen de volle W.A.O.-uitkering en de buitenlandse uitkering. In de praktijk vond daarom proratering nog slechts plaats in de gevallen, waarin de buitenlandse uitkeringen hoog waren. Blijkens de ervaringen van de uitvoeringsorganen was dit uitsluitend het geval bij samenloop ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid van een W.A.O.-uitkering met een buitenlandse arbeidsongevallen- of beroepsziekteuitkering.

Met name in de gevallen, waarin de duur van de buitenlandse verzekering betrekkelijk kort geweest was, leidde de proratering er in die gevallen toe, dat naast de buitenlandse ongevals- of beroepsziekteuitkering nog een groot deel van de W.A.O.-uitkering tot uitbetaling diende te komen. In totaal kon in deze situatie dan een bedrag ontvangen worden, dat hoger was dan hetgeen oorspronkelijk - vóór de invaliditeit - aan loon werd genoten.

Van de zijde van de uitvoeringsorganen is daarom voorgesteld een bepaling te treffen op grond waarvan voor deze gevallen geen proratering, doch een kortingsregeling als reeds was opgenomen in de artikelen 3 en 4, tweede lid, zou gelden. Dit voorstel, dat de instemming heeft van de Sociale Verzekeringsraad, is gevolgd. Handhaving van de prorateringsregeling in artikel 1 had dan weinig zin meer, omdat, zoals uit het vo-

renstaande reeds is gebleken, deze regeling nu juist alleen nog betekenis had voor de gevallen, ten aanzien waarvan thans een aftrekregeling wordt bepleit.

Daarom is de prorateringsregeling van artikel 1 omgevormd tot een aftrekregeling, als reeds voorkwam in de artikelen 3 en 4, tweede lid.

Ad artikel 2. Ingevolge artikel 2 van het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, werd bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een W.A.O.-uitkering, welke met toepassing van artikel 17 van die wet was toegekend dan wel herzien, met een buitenlandse arbeidsongeschiktheidsuitkering, waarvan het bedrag onafhankelijk was van de duur van de verzekering of van de arbeidsverhouding, de W.A.O.-uitkering, voor zover deze was verleend ter zake van dezelfde arbeidsongeschiktheid, niet uitbetaald.

Deze bepaling ging ervan uit, dat uitbetaling van een W.A.O.-uitkering, welke was toegekend na het einde der verzekering (artikel 17 W.A.O.) achterwege diende te blijven als ter zake van die arbeidsongeschiktheid een volwaardige buitenlandse uitkering werd ontvangen.

Het is gebleken, dat dit artikel in de praktijk aanleiding kon geven tot misverstand, met name in de situatie, dat met toepassing van artikel 17 van de W.A.O. een uitkering was toegekend en vervolgens, nadat de invaliditeit was verergerd, aanspraak ontstond, zowel op toekenning van een buitenlandse uitkering als op herziening - zonder toepassing van artikel 17 voornoemd - van de W.A.O.-uitkering.

De tekst van artikel 2 kon namelijk aanleiding geven om te stellen, dat in een geval als vorenbedoeld de verhoging van de W.A.O.-uitkering niet werd uitbetaald, omdat de W.A.O.-uitkering als zodanig was toegekend met toepassing van artikel 17 der W.A.O. De bedoeling van genoemde bepaling was echter, dat in dat geval met betrekking tot de verhoging van de W.A.O.-uitkering artikel 1 werd gehanteerd. In het geval, dat bij de vaststelling van de buitenlandse uitkering ter zake van de toegenomen arbeidsongeschiktheid ook rekening wordt gehouden met de reeds bestaande gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid, zal uiteraard de W.A.O.-uitkering niet uitbetaald dienen te worden. Hierbij valt bij voorbeeld te denken aan toekenning van een W.A.O.-uitkering naar gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid wegens silicose. Krachtens een buitenlandse verzekering wordt deze mede gehonoreerd, nadat de silicose zodanig is verergerd, dat ook aanspraak aan deze verzekering wordt ontleend. Deze verergering leidt dan op grond van artikel 38 der W.A.O. tevens tot herziening van de W.A.O.-uitkering.

De in artikel 2 opgenomen bepaling strekt ertoe de bedoeling met betrekking tot de in de beschreven situatie te volgen handelwijze duidelijker tot uitdrukking te doen komen.

Ad artikel 3. Ingevolge het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, werd bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de artikelen 3 of 4 van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering met o.m. een buitenlandse weduwenuitkering, de arbeidsongeschiktheidsuitkering slechts uitbetaald voor zover deze het bedrag van de weduwenuitkering overtrof.

De aandacht is erop gevestigd, dat artikel 7, eerste lid, van genoemde overgangswet, waarin de samenloop was geregeld van een arbeidsongeschiktheidsuitkering met pensioen ingevolge de Algemene Weduwen- en Wezenwet (A.W.W.), een gunstiger regeling inhield dan het bovenvermelde artikel 4, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, aangezien op grond van eerstgenoemde bepaling geen korting plaatsvond in de gevallen, waarin het A.W.W.-pensioen was toegekend op of na de dag van ingang van de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

In het onderhavige besluit is daarom een bepaling opgenomen (artikel 3), welke op dit punt is afgestemd op de rege-

ling van artikel 7, eerste lid, van de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering.

Ad artikel 4. Bij de besprekingen in het onder auspiciën van de Sociale Verzekeringsraad staande Administratief-Technisch Overleg inzake internationale aangelegenheden, in welk overlegorgaan de voornaamste uitvoeringsorganen zitting hebben, is naar voren gekomen, dat het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, een regeling zou dienen te bevatten voor de gevallen, waarin anti-cumulatieregelen van verschillende nationale wetgevingen gelijktijdig van toepassing zijn. Volgens jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie kunnen deze gevallen niet alleen rechtsgeldig bij E.E.G.-verordening geregeld worden. De oplossing voor deze moeilijkheid zou volgens het Hof wel in de nationale wetgevingen gegeven kunnen worden. Het genoemde overlegorgaan meende daarom, dat het aanbeveling verdient ter zake een regeling op te nemen in het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, en de inhoud daarvan te ontlenen aan die van artikel 9 van Verordening 4/58 E.E.G. Zulks leidt in bedoelde gevallen tot een mitigatie van de vermindering van de W.A.O.-uitkering. Op deze wijze zou de mitigatie van de vermindering ook buiten E.E.G.-verband doorwerken.

Overeenkomstig deze aanbeveling is ter zake een regeling opgenomen in artikel 4. Het eerste lid bevat een regeling ter voorkoming van dubbele korting bij samenloop met twee of meer buitenlandse uitkeringen, welke elkaar reeds onderling beïnvloeden. Lid 2 bevat een regeling ter beperking van gelijktijdige wederzijdse korting van W.A.O.-uitkering en buitenlandse uitkering. Het derde lid regelt situaties, waarin zich zowel een dubbele korting als bedoeld in het eerste lid als een wederzijdse korting als bedoeld in het tweede lid voordoet. Lid 4 bevat een garantiebepaling ten aanzien van reeds vóór het in werking treden van het onderhavige besluit ingegane uitkeringen als bedoeld in de leden 1 t/m 3.

Ad artikel 5. De in artikel 5 opgenomen bepaling bevat een garantie inhoudende, dat bij samenloop over eenzelfde tijdvak van een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge artikel 3 van de W.O.A. met een of meer buitenlandse uitkeringen als bedoeld in de artikelen 1, onder a en/of artikel 3, de uitbetaling van de arbeidsongeschiktheidsuitkering ter zake van die samenloop niet verder wordt beperkt dan tot het bedrag, waarop laatstelijk aanspraak bestond op invaliditeitsrente ingevolge de Invaliditeitswet en bijslag ingevolge de Interimwet invaliditeitsrentetrekking. Deze bepaling is in de plaats gekomen van het in het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967 opgenomen artikel 4, derde lid.

Ad artikel 6. In navolging van artikel 9 van verordening nr. 4/58 E.E.G., is in dit artikel een gemitigeerde aftrekregeling opgenomen voor de gevallen van samenloop van een met toepassing van een internationale regeling berekende pro rata-uitkering W.A.O. met buitenlandse uitkeringen, waarvan het bedrag niet kan worden gezien als complement van het pro rata berekende W.A.O.-bedrag. Met name gaat het hier om samenloop met buitenlandse ongevalsuitkeringen.

Ad artikel 7. In het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, was geen regeling getroffen voor de gevallen, waarin de samenloop tussen W.A.O.-uitkering en buitenlandse uitkering werd opgeheven, doordat laatstgenoemde uitkering werd afgekocht. Aangezien het niet redelijk zou zijn in die gevallen de volle - ongekorte - W.A.O.-uitkering te gaan verstreken, is, overeenkomstig het advies van de Sociale Verzekeringsraad, een bepaling opgenomen (artikel 7), op grond waarvan in die gevallen wordt gehandeld, alsof de in mindering gebrachte buitenlandse uitkering na afkoop wordt voortgezet.

Ad artikel 8. In het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452, ontbrak een bepaling, waarin werd aangegeven

welke wisselkoers bij de omrekening van de buitenlandse uitkering in Nederlandse munt moest worden gehanteerd.

Het eerste lid van artikel 8 strekt ertoe hierin te voorzien.

Het tweede lid van genoemd artikel beoogt om, ter voorkoming van moeilijkheden van administratief-technische aard, bij koerswijzigingen, herziening van het tot uitbetaling komende bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering achterwege te laten tot het tijdstip, waarop het bedrag van de W.A.O.-uitkering anders dan ingevolge artikel 15 van de W.A.O. moet worden herzien.

Ad artikel 9. Aangezien zowel de W.A.O.-uitkeringen als de buitenlandse uitkeringen regelmatig worden aangepast aan de wijzigingen van het loon- of prijsniveau, moet bij een indexeringsverhoging van de W.A.O.-uitkering telkens eerst het volle bedrag van die uitkering worden verhoogd, waarna de buitenlandse uitkering op dit verhoogde bedrag in mindering dient te worden gebracht, terwijl bij een indexeringsverhoging van de buitenlandse uitkering het bedrag van de tot uitbetaling komende W.A.O.-uitkering dienovereenkomstig moet worden verlaagd.

De buitenlandse indexeringsverhogingen nopen de Nederlandse uitvoeringsorganen tot een groot aantal administratieve handelingen om te bereiken, dat de vermindering van het aan W.A.O.-uitkering uit te betalen bedrag eerst wordt geëffectueerd op het moment, waarop de verhoogde buitenlandse uitkering wordt betaalbaar gesteld.

Zonder speciale voorziening zou immers een aangekondigde buitenlandse indexeringsverhoging er veelal toe leiden, dat de W.A.O.-uitkering wordt herzien nog vóórdat de buitenlandse verhoging is geëffectueerd, hetgeen voor de betrokkene een tijdelijke terugval in inkomsten tot gevolg zou hebben. Deze terugval in inkomsten dient te worden voorkomen. Anderzijds moet ervoor worden gezorgd, dat de tot de eerste betaalbaarstelling van de verhoogde buitenlandse uitkering teveel doorbetaalde W.A.O.-uitkering zal kunnen worden verrekend met de W.A.O.-uitkering, welke dan nog betaalbaar moet worden gesteld. Wanneer inmiddels ook de W.A.O.-uitkering met terugwerkende kracht in verband met een wijziging van de loonindex moet worden herzien, treden extra complicaties op. Het is duidelijk, dat alle hiermede verband houdende administratieve handelingen, gelet op het geringe financiële belang zowel voor het uitvoeringsorgaan als voor de uitkeringsgerechtigde, onevenredig veel tijd en moeite vorderen.

Overeenkomstig het advies van de Sociale Verzekeringsraad is daarom in artikel 9 bepaald, dat bij een verhoging van de W.A.O.-daglonen op grond van artikel 15 van de W.A.O., voor de toepassing van genoemd besluit kan worden volstaan met een overeenkomstige verhoging van het tot uitbetaling komende bedrag van de W.A.O.-uitkering, terwijl aan indexeringsverhogingen van buitenlandse uitkeringen geen gevolgen meer zullen worden verbonden, voor wat betreft het tot uitbetaling komende bedrag van de W.A.O.-uitkering.

Ad artikel 10. De in het onderhavige besluit vervatte regeling is in de plaats gekomen van het Koninklijk besluit van 30 augustus 1967, *Stb.* 452. Laatstbedoeld besluit is ingetrokken.

Ad artikel 11. In verband met in de praktijk gerezen moeilijkheden werd destijds aan de uitvoeringsorganen toestemming verleend om in de praktijk te handelen alsof de regelingen, welke thans zijn opgenomen in de artikelen 8 en 9, reeds waren ingevoerd. Door aan de inwerkingtreding van genoemde artikelen terugwerkende kracht te verbinden tot 1 oktober 1969 respectievelijk 1 december 1969 is de in deze staande situatie gelegaliseerd.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
RIETKERK.